

O vodnej víle Sáre

Začínalo leto. Išli sme s rodinou na výlet k starým rodičom. Keď sme k nim prišli, veľmi sa mi tam páčilo. Bolo tam plno zelene a veľa riek. Vyšli sme z auta a babka s dedkom nás už čakali pred domom. Pekne nás privítali a pozvali nás dnu do domčeka.

Boli sme tam už niekoľko dní a poznali sme už skoro všetkých susedov. Všetci boli veľmi milí, až na jedného. Volal sa Martin Vodička. Keď sme išli ráno k nemu na návštevu, zistili sme, že by radšej býval vo veľkom meste, kde nie je ani trošku zelene. Potom sme išli domov.

Na druhý deň sme išli s dedkom a babkou do lesa, keď tu zrazu sme stretli nášho suseda Martina. Práve bez dovolenia úradov rúbal strom. Keď sme to zistili, pýtali sme sa ho, prečo to robí. On na to odpovedal: „Každý deň vyrúbem aspoň dva stromy, aby som sa postupne zbavil tej zelene.“ Neskôr sme zistili, že aj svoje auto umýva v potoku. Strašne nám to vadilo, ale nevedeli sme, čo s tým máme robiť. Potom zasa odhadzoval odpadky do rieky. Keď už chceli dedko s babkou ísť z lesa preč, ja som im povedala, že tu chcem ešte chvíľku zostať. Sadla som si k potoku a sama pre seba som si hovorila: „Prečo takto ničí prírodu?“ Tu sa zrazu objavila vodná víla a povedala: „Ahoj, dievčatko, čo sa ti stalo? Ja som Sára a ako sa voláš ty?“ Vysvetlila som jej, prečo plačem a povedala som aj: „Ja som Sonička.“ Víla na to odpovedala: „Neboj sa, ja ho potrestám.“

Na druhý deň išiel náš sused opäť do lesa. Víla podišla k nemu a opýtala sa ho: „Prečo to robíš?“ Sused neodpovedal, ale sa jej opýtal: „Kto si?“ Ona sa mu predstavila: „Som vodná víla Sára a ty prečo ničíš prírodu?“ Sused odpovedal: „Preto, lebo si život bez vody a ostatnej prírody viem celkom dobre predstaviť.“ „Ako chceš,“ povedala víla a stratila sa.

Na druhý deň sa Martin zobudil a nikde žiadna voda. Všetky potoky vyschli a ani v studni nebolo ani kvapky. Prvé dva dni mu to vyhovovalo, ale potom už nevedel vydržať od smädu a zápachu svojho tela. Potreboval sa napiť a okúpať.

Išiel teda opäť do lesa a začal prosiť: „Víla, prosím, vráť nám vodu. Bez nej sa nedá žiť. Nemôžem sa okúpať, umyť riad a čo je najhoršie, nemám si čím uhasiť smäd.“ Zrazu sa víla objavila a hovorí: „Vrátim ti vodu, ale musíš mi sľúbiť, že si ju už budeš vážiť. Sľúb mi to!“ A sused jej to sľúbil. Ešte mu pohrozila, že ak svoj sľub poruší, vodu už nikdy tomuto kraju nevráti. A potom zmizla.

Zrazu sa rieky, potoky, jazerá i studne zaplnili čerstvou, chladnou vodou a aj príroda ožila.

Odvtedy si Martin vodu váži. Pochopil, že bez nej sa nedá žiť.